

Pasarét, 2012. december 30.
(vasárnap)

Horváth Géza

HOGYAN SZÁMLÁLJUK NAPJAINKAT

Lekció: Zsoltár 90,1-12

Alapige: Zsoltár 90,12

Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy ennek az esztendőnek az utolsó vasárnapján is előtted állhatunk. Köszönjük ezt a reggelt, amelyet elhoztál ránk és az egész világra.

Áldunk, hogy mindennap megújul a te hűséged, szereteted irántunk. Köszönjük a kegyelemnek ezt az újabb napját, hogy miénk a ma, és adtad nekünk ajándékba.

Köszönjük ezeket a szép énekeket, amelyek előtted hódolnak, és amelyek arra készítetnek bennünket, hogy életünk kicsiny és parányi voltát lássuk meg, és ezt máshogy nem láthatjuk meg, csak a te nagy fenséged, dicsőséged és szentséged fényénél.

Készíts, Urunk, bennünket ennek az évnek a zárására. Segítség, hogy rendeződjenek gondolataink. Segítség abban, hogy meg tudjuk neked vallani bűneinket, mulasztásainkat, restségünket. Mindazokat a dolgokat, amelyeket elmulasztottunk, amelyben lusták voltunk, és mindazokat, amelyeket nem cselekedtük meg, holott megtehettük volna.

Tebenned bízunk... — énekeltük az istentisztelet elején, Urunk, és add, hogy valóban így legyen, hogy ne magunkban, ne más emberben, ne a körülményeinkben vagy a sorsban vagy a szerencsénkben bízunk, hanem egyedül csak benned, tudván, hogy te vagy az, aki fenntartasz, igazgatsz mindeneket, és aki gondviselő szeretettel veszed körül a tieidet különösképpen.

HOGYAN SZÁMLÁLJUK NAPJAINKAT

Áldunk, Urunk, hogy ígét készítettél nekünk erre a napra is. Kérünk, könyörülj, hogy valóban elhangozzon, és a te szádból származzon, ne térjen vissza üresen, hanem cselekedje meg végre velünk azt, ami jó.

Kérünk, munkálkodj a szívünkben, Urunk, és segíts, hogy előtted elcsendesedve meghalljuk a te szelíd és halk hangodat. Hadd tudjuk együtt mondani: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.”

Ámen.

Igehirdetés

Isten kegyelméből ennek az esztendőnek az utolsó vasárnapján vagyunk együtt, holnap már az óév estéje köszönt ránk. Néhány nappal ezelőtt a 90. zsoltárból kaptam ezt az ígét, hogy ma ezt olvassam fel, ezt hirdessem. Miközben készültem, addig az én szívemet is átjárta ennek a zsoltárnak az igazsága és szépsége.

Ha ezt a különleges zsoltárt, amit mi reformátusok vagy protestánsok nagyon szeretünk, és kivételezett helyre tesszük a zsoltárokban, és amely egy kicsit a búcsúzásról, a mulandóságról szól, nem véletlenül került temetési énekeink első helyére, és nem véletlenül hangzik év végén templomainkban. Az első és hetedik verset olvastuk. A hetedik vers tulajdonképpen ugyanaz, mint a felolvasott ige: taníts meg minket az életünk mulandó voltára.

Ennek a zsoltárnak az a címfelirata, hogy Mózesnek, az Isten emberének az imádsága. Tehát ez a zsoltár egy nagy imádság tulajdonképpen, és ez a vers, amit most felolvastam, egy nagy imádság: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”

Jó lenne, ha ennek az esztendőnek az utolsó két napját mi is ilyen imádságos szívvel töltenénk, és ilyen imádságos lelkülettel tudnánk odafordulni a világot teremtő örökkévaló, mindenható és hatalmas Istenünk felé. Ahogy a zsoltáríró fordult Istenhez és vallotta meg: tebenned bízunk, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre, minekelőtte hegyek lettek, föld és világ formáltatott mind örökkön-örökké te vagy Isten. És utána a zsoltáríró majd kéri a személyes életére és nemcsak a személyes életére, hanem a nép életére nézve is, hogy taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Ennek a zsoltárnak pontosan az a szépsége, hogy Mózes, amikor Isten elé állt, soha nem önmagáért állt oda. Mózesnek volt az a nagy tiszte, hogy közbenjáró legyen. Amikor Mózes Isten elé állt és az Úrral beszélt, akkor mindig azt mondta: a nép, Uram!

A Bibliából tudjuk, hogy Mózes soha nem a saját ügyében állt Isten elé. Soha nem önmagát képviselve állt ott, Istentől nem magának kért, hanem azt mondta: ez a nép. Ez a nép a te néped, Uram. Ne feledkezzél meg rólunk. Emlékezzél meg a te szövetségedről. Mózes könyörgött egy olyan népért, amelyik bálványt tudott imádni, amelyik a pusztában elégedetlenkedett, egy

olyan népért, amelyik mindenbe belekötött, a kákán is csomót keresett, amelyik egymással vizályt szított, ahol annyi sok nyomorúság, szenny, lázadás, ellenségeskedés volt. Mózes odaáll Isten elé, és azt mondja: Uram, könyörülj meg ezen a népen!

Mai igénk is azt mondja: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat...” Mózes nemcsak azt mondja, hogy taníts engem, Uram, hanem azt: taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Jó lenne, ha mi is ilyen imádságos szívvel állnánk az Úr elé ezen a két napon, amit nem tudom ki, hogyan tölt el. Azt tudom, hogy a világban ez nagy kérdés, hogy hol szilveszterezel. Nagy kérdés, hogy hol töltöd ezt az éjszakát, mert abban benne van az is: mivel töltöd. Ha egy szórakozóhelyen, akkor abban benne van már, hogy bulizva, jó hangulatban fogod eltölteni, haverok, barátok közt. De Isten népének legyen ezen az estén, meg a holnapi estén is nagy lehetősége, szent kiváltsága, hogy álljon az Úr elé. De ne csak magáért álljon oda, ne csak a családjáért álljon oda, ne csak a gyerekekért, a nehézségeiért, a fájdalmáért, a sérelméért álljon az Úr elé, hanem ezen a két napon tudjad azt mondani: a népért! Vajon viszed-e az Úr elé azokat is, akik nem közeliak hozzád, akik nem szeretnek annyira téged, akik mindig ellenállnak, akik azt mondják: nekünk nem kell az evangélium, ahol annyi sokszor próbálkoztál, és visszautasítást kaptál.

Hadd kérjelek benneteket, hogy aki az Úr elé akar állni, az ne csak önmagáért álljon, hanem Isten népéért is. Nem akarok arról szólni, hogy ez a feladatunk, hiszen, ha Jézus Krisztusnak komolyan vesszük főpapi, királyi, prófétai tisztét, és komolyan vesszük, hogy Isten igéje azt mondja, hogy az Ő felkenetésének én is részese vagyok, akkor minden hívő ember egy kicsit közbenjáró is. Minden hívő embernek úgy kell az Úr elé állnia, hogy nemcsak magamért állok oda, hanem másokért is. Viszem oda Isten népét, a közösségemet, a csoportomat, az imádkozó társaimat. Az Úr elé viszem az egész gyülekezetet minden tagjával együtt.

Adja meg az Úr, hogy így imádkozz, imádkozzunk ezen a két napon: Uram, taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Négy üzenetet szeretnék elmondani ebből a versből. Menjünk végig a szavakon majd. Nem sorrendben, ahogy olvastuk, hanem hogy mit jelentenek ezek a számunkra.

Az első, ami ebben az igében feltűnő: „taníts minket úgy számlálni napjainkat...” — Nem azt mondja Mózes és ez az ige, hogy taníts minket úgy számlálni a napokat, december 30-t, 31-t, január 1-t vagy áprilist, májust, hanem azt mondja: taníts úgy számlálni napjainkat. És ez sokkal több, sokkal nagyobb, mert ebben benne van, hogy nekünk nemcsak naptárunk van, hanem nekünk Istentől adott napjaink vannak. Olyan napok, amelyeket ajándékba kaptunk, olyan napok, amelyeket Isten végtelen szeretete kimért a számunkra.

HOGYAN SZÁMLÁLJUK NAPJAINKAT

Nekünk nemcsak a napokat kell számolni, mint a kisgyereknek, aki mindig azt kérdezi a szülőtől: hányat alszunk még, hányat kell aludni karácsonyig, hányat kell aludni a születés- vagy népnapomig, vagy addig, míg a nagymama meglátogat bennünket? Nekünk nem a napokat kell csak számolni. A hívő embernek az ő napjait kell komolyan venni. Taníts minket úgy számlálni napjainkat... Mi az, hogy napjainkat? Két-három ígét idézek és meg fogjuk érteni:

Amikor Dávid az Úr elé áll és azt mondja: „életem ideje kezedben van, Uram!” Dávid tudja, hogy nemcsak napok vannak, amelyiken jön az ellenség, amelyiken elüldöznek engem, amelyiken az életemre törnek, gátat vetnek nekem, amelyeken akadályokat tesznek elém. Dávid tudja: életem ideje a te kezedben van, Uram.

Milyen nagy bátorság, nyugalom, békesség származik ebből a szívében. Hát nem az történik vele, amit Saul akar? Nem az, amit Absolon akar? Nem az, amit az ellenség akar? Hanem velem az történik, amit te akarsz, Uram? — Életem ideje a kezedben van, miért kellene aggódnom? Miért kellene félnem, nyugtalanodnom, hogy mi lesz, hogyan lesz? Mit hoz a jövő a számomra, mit rejteget a következő esztendő nekem? — Életem ideje a kezedben van, Uram!

Úgy számlálni napjainkat... — milyen szent, milyen fontos, milyen áldott dolog ez!

A súlyos betegnek szokták mondani: meg vannak számlálva napjai. Akkor az ilyen ember azt kérdi: doktor úr, mennyi időm van hátra? Miért kérdezi? Azért mert vannak dolgaim, amit el akarok rendezni.

Ennek az igének a fényében arra gondoltam: ehhez nem kell halálos betegnek lenni, hogy az ember számot vessen azzal, mennyi ideje van hátra. Érdekes, hogy miért csak a halálos beteg kérdi ezt? Az egészséges ember miért nem kérdezi meg?

Mózes, az Isten embere, megkérdezi. Uram, taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Mert nemcsak a betegnek vannak megszámlálva a napjai, az egészségesnek is meg vannak.

Sok évvel ezelőtt egy templomban voltunk. Az ottani pap arról beszélt, hogy negyven évig befelé megyünk az életbe, negyven évtől meg kifelé. Furcsa gondolkodás, ha komolyan vesszük, amit egy kedves énekünk is mond, hogy „minket pedig, mihelyt születünk, már a koporsó vár. A bűn miatt lefoly életünk, s a halál velünk jár.” — Az életünk nem olyan, mint egy erdő, hogy a közepéig befelé megyünk és onnan meg kifelé. Ha valaki negyven évesen meghal, az már nem megy kifelé az életből? Az már kiment! Mihelyt születünk, már kifelé megyünk az életből. Belénk van kódolva az elmúlás, az öregedés, a halál. Vajon így számláljuk a napjainkat?

Holnap bizonyára látni fogjuk, hogy a világ nagyvárosaiban főterekre, központi helyekre kivetítőt tesznek ki, és ott megy a visszaszámlálás éjfélig,

Pörögnek az órák, aztán a percek... és amikor eljön az éjfél, akkor nagy pezsgődurranás, petárdák, tűzijátékok és nagy öröm... — és a kivetítőre már senki nem figyel. Tovább nincs számlálás, csak éjfélig? Éjféltől is van idő.

Igen, a hívő ember érti azt, hogy taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. A hívő, a bölcs ember az, aki ezt a nagy dolgot tudja, hogy napjainknak van száma, meghatározott ideje az életnek, és ez az Isten kezében van. Lehet, hogy úgy leszek, mint Ezékiás, akinek 15 évvel meghosszabbította Isten életét, mert övé a hatalom mennyen és földön, azt teszi, amit akar, mert az Ő kezében van. Ezért ne aggodalmaskodj, ne félj, ne legyen békétlen a szíved, és ne nyugtalankodj, hanem ebben a boldog tudatban legyél: életem ideje kezében van.

A másik, ami fontos ebben az igében, az a kis szó: *úgy* számolni napjainkat. Ebben az van, hogy tulajdonképpen a nagy baj az embernek nem is a számolásával van, hanem a számolás módjával. *Úgy* számolni napjainkat... Nem azt mondja, hogy számolni nem tudunk, hanem azt mondja: nem mindig tudunk jól számolni. Nemcsak egyféleképpen lehet számolni napjainkat? Azt mondja az ige: nem. Lehet számolni kétféleképpen is.

Van, aki úgy számolja napjait, hogy önmagára néz. A Biblia azt mondja: ezek a bolondok. Két példát mondok:

A bolond gazdag: én lelkem örülj, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve. Megvan a vagyona, a terve, a jövőképe. Azt mondja: nagyobb csűrőket építek, betakarítom a gabonámat, spórolok, spájzok, elteszem majd a rosszabb napokra. Azt mondja neki az Úr: bolond, még az éjjel elkérik a lelkedet. Ez az ember azért volt bolond, mert nem úgy számolt, ahogy kellett volna, hanem ő önmagával számolt. A saját maga tehetségével számolt. A saját eszével, terveivel.

Olvassuk az igében, hogy valakik azt mondták: ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, kalmárkodunk és nyerünk. És mit mond Isten igéje? Nem jól számoltok, azt kellene mondanotok: ha az Úr akarja, és élünk. Kétféleképpen lehet számolni: vagy önmagunkra, vagy az Úrra nézve. Vagy önmagunkban, vagy az Úrban bízva. Vagy az én terveimet előtérbe helyezve, vagy az: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az egyik a bolond számítás, a másik pedig a bölcs, akit Isten megtanított úgy számolni, hogy bölcs szívhez jusson.

Bízzál az Úrban, mert az az okos számolás, amikor valaki az Úrral számol. Ha az Úr akarja és élünk... Az az okos számolás, aki azt mondja: nem tőlem függ, hanem az én hatalmas Uramtól. Nem az a lényeg én mit akarok, hanem, hogy Ő mit akar. Ez az okos számolás nagy-nagy titka. És aki nem így számol, az elszámítja magát. Ha egy úton járó ember elszámítja magát?

Képzeld el, ha egy repülőgép elszámítaná a repülési irányt, abból tragédia lenne. Ha egy hajó kapitánya vagy navigátora elszámítaná az irányt, rosszul számítaná ki a fokokat, hogy merre kell menni? Nem érne célhoz. Az tragédia lenne.

HOGYAN SZÁMLÁLJUK NAPJAINKAT

Az a kérdés: tudunk-e *úgy* számolni, hogy ne számítsuk el magunkat? Taníts *úgy* számlálni napjainkat, Urunk, hogy bölcs szívhez jussunk. És itt nemcsak arra kell figyelniünk, hogy *úgy* számolni napjainkat, hanem harmadszor arra: *taníts* erre bennünket, Uram. Ebben a csodálatos igében az is benne van: más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed. Ezt nem hozzuk magunkkal.

Ámulok sokszor azon, amit Isten az állatokba teremtett. Tudnak valamit *úgy*, hogy azok az ösztöneikben meg a génjeikben vannak. Mihelyt kikel a kiscsirke, már a doboz falát csipegeti, mert tudja, hogy *úgy* kell enni. Elcsodálkozom azon, hogy az ember olyan sok mindent nem tud. Sok minden nincs belénk teremtve. Nem hozzuk magunkkal. Éppen azért, hogy ember, szorulj rá arra az Istenre, aki elé odaállhatsz, és azt mondhatod: *taníts*. Mert ebben az van: Uram, mi nem tudjuk, nem így születünk. Ha te nem tanítasz meg rá, akkor buta maradok. Akkor rosszul számolok és elszámolom magam.

Hányszor kéri a Bibliában Istennek szent emberei: *taníts!* Hányszor vallják meg: te tanítasz engem. Jézus Krisztus azt mondja: majd a Szentlélek megtanít titeket. Mi olyan tudatlanok lennénk, ha bennünket Isten nem tanítana. De *úgy* is igaz, hogy az az ember igazán tudatlan, akit Isten nem tanít.

Végül néhány szót a bölcs szívről. *Úgy* számolni napjainkat, hogy *bölcs* szívhez jussunk. Mit jelent a bölcs szív? Néhány dolgot említek. A bölcs szív olyan szív és olyan élet, amely bármikor készen van az Úr előtti megállásra.

Amikor Nagyvarsányba kerültem (1988. október 30-án), az egy vasárnap volt. Az elődöm, egy nagyon kedves gyermeke az Úrnak, és kiváló igehirdető, péntek este halt meg. Mondták is, hogy ilyen lelkészváltást még életükben nem láttak, hogy pénteken meghal a lelkész, és vasárnap reggel ott van az új. Ezt is Isten rendezte. Valami megdöbbenett engem. Az elődöm *úgy* halt meg, hogy a templomba ment, hogy megnézzze, a kályhát hogyan szereli a mester. Visszafelé leült a szomszéd ház lócájára és meghalt. Váratlanul, hirtelen. Amikor bementem és kinyitottam a pénztárkönyvet, aznap ceruzával össze volt adva a bevétel, kiadás és az egyenleg. Nem hagyott semmi olyat, ami rendezetlen volt.

Olyan megdöbbenő, amikor valahol valaki meghal, és a család kapkod, mert nem tudják, mi hol van. Nem tudják, milyen elintézetlen ügyek maradtak. Kitől kért kölcsön, kinek adott stb. Jöhet bárki. Egy csomó rendezetlen ügy. A hívó ember bölcs időszámítása mindig abból áll, hogy készen vagyok. El vannak rendezve a dolgai, hogy halála után ne maradjon rendezetlen ügy a családnak, a közösségnek. Olyan ügy, ami fejfájásra ad okot. Minden szépen el van rendezve. Az ilyen ember bölcsen számolja napjait. Nem azt mondja: van időm, majd később, hanem azt mondja: ha jössz, Uram, vagy ha viszel, add, hogy készen legyek, hogy elvihess a te mennyei hazádba.

A bölcs szív olyan szív, amelyik Isten ígéje szerint, míg el nem megy, vagy míg Jézus vissza nem jön, munkálkodik. Boldog az a szolga, akit az ő

Ura, mikor hazajön, munkában talál. Ne restségben, tunyaságban találjon bennünket az életünk vége, hanem Isten ígéje azt mondja: vigyázzatok, mert eljő az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat, de most még nappal van. A nappal pedig arra való, hogy munkálkodjunk.

Az a hívő ember számolja bölcsen a napjait, amelyik munkában van az Úrért, az Isten országáért, Isten ügyéért. Úgy, ahogy Pál apostol mondja boldogan a Filippi levélben, amit a börtönből ír: az én dolgom előremenetelére lettek az evangéliumnak. Pál apostol még olyan körülmények között is mindig az evangélium ügyében és munkájában állt. Ő bölcsen számolta napjait. Munkálkodjatok annak jólétéért — mondja a fogságban levő népnek — Jeremiás, mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek is. A hívő ember tehát munkálkodjék.

A bölcs szív többek között azt is jelenti: ne csak az előttünk levő időt számoljuk, hanem a mögöttünk levőt is. Ez az Ószövetség szemléletétől elválaszthatatlan. Az Ószövetségben Isten népének mindig az volt a feladata: nemcsak előre nézni, hanem hátra is. Nem olyan értelemben, hogy aki hátra tekint, az nem alkalmas Isten országára, hanem olyan értelemben, hogy Isten népének mindig az előtte levő feladatokra a múlt bizonyosságaiból kellett erőt merítenie. Isten megparancsolta, ahogy a 105. zsoltárban is énekeljük: hirdessétek az Ő nagy tetteit. Beszéljétek a nép előtt nagy csodáit, melyeket tett.

A népnek úgy kellett számolni a napokat, hogy számoltak azzal az Istennel, aki előttük a Veres-tengert kettéválasztotta és száraz lábbal mentek át. Azzal az Istennel, aki átvitte őket a Jordánon. Azzal az Istennel, aki lovat lovasával a tengerbe vetett. Azzal az Istennel, aki mannát és fürjet adott. Igen, az okos számláláshoz hozzátartozik, hogy nemcsak előre, hanem számláljátok el Istennek nagyságos dolgait.

Igen, a hívő ember tudja, hogy volt valaki, aki sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. A hívő ember bölcs számlálásához tartozik, hogy rendezze az ő atyafiaival is kapcsolatait. Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Kérek mindenkit: béküljön ki és béküljön meg, ha a szívében harag, neheztelés, fenntartás, előítélet, bármi van. A bölcs számláláshoz hozzátartozik az is, hogy semmi nem terhel, semmi nem nyomaszt. Nincs rajtam súly. Tiszta lappal akarok indulni, és ez csak egyetlen módon lehetséges: úgy, ha Isten Jézus Krisztus drága vérével megtisztít és megmos bennünket, és megtanít arra, hogy úgy számláljuk napjainkat, hogy bölcs, benne hívő, Őt féltő, szolgáló szívhez jussunk, és ez maradjon bennünk egész életünkben.

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, Istenünk, hogy örök és bölcs szeretettel mérted ki az időnket. Köszönjük, Urunk, hogy nem mondtad meg nekünk, mennyi időnk van, de nem azért, mert valamit el akarsz titkolni előlünk, hanem mert azt akarod, hogy mindig készen legyünk, hogy legyen derekunk felővezve, lámpásaink meggyújtva, szívünk érted égjen, és dolgaink rendezettek legyenek. Könyörülj rajtunk, hogy taníthatóak legyünk.

Bocsásd meg, Urunk, hogy annyiszor akartál bennünket tanítani, és mi nem értettük. Köszönjük, hogy évről évre annyiszor ismétled a számunkra. Minden szilveszter, minden újév napján elénk tárod életünk mulandó, kicsiny voltát, hogy közelebb vagyunk halálunkhoz megint, és minden nappal fogynak a napjaink, éveink. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy taníthatóak legyünk. Készek legyünk tőled tanulni, és engedd, hogy jól tudjunk vizsgázni, és egyszer majd jutalmat kaphassunk a te örök mennyei ítéletedben.

Megköszönjük a mögöttünk lévő évnek minden napját, különösen a vasárnapjait. Köszönjük, hogy vasárnapról vasárnapra összejöhattünk, téged dicsérhettünk, magasztalhattunk, és egymással is találkozhattunk. Köszönjük, hogy megtartottad a gyülekezetünket, hordoztad betegeinket. Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük gyászoló testvéreinket — azokat is, akik a héten temették szeretteiket, azokat is, akiknek most van halottjuk.

Köszönjük, hogy együtt kérhetünk azokért, akik a mögöttünk levő évben búcsúztak szeretteiktől. Áldd meg őket, Urunk, gyászukban, vigasztald és bátorítsd őket, hogy életünk idejének múlandóságát látva erősítsük meg magunkat a benned való bizalommal, az irántad való szolgálatban, a neked való hódolatban.

Kérünk, áldd meg szeretteinket a közelben és távolban. Áldd meg magyar népünket, országhatáron belül és azon kívül. Áldj meg minden helyet, ahol magyarul hirdettetik az evangélium, Urunk.

Köszönjük mindazokat, akik családokhoz mentek, köszönjük azokat, akik köztünk vannak, mint vendégek.

Kérünk, áldd meg együttlakozásunkat, a te népedet. Vezess bennünket, Urunk, mert te vagy a mi Istenünk.

Ámen.

*Teremts új szívet hát mi bennünk,
Hogy lehessen elődbe mennünk,
És nálad kedvet találjunk,
Boldog napokat számláljunk
E felderült új esztendőben.*

(284,6 dicséret)